

Dispozitivul

În afara situațiilor reglementate de Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE și atunci când nu există nici alt element de legătură cu dispozițiile dreptului Uniunii privind cetățenia, un resortisant al unei țări terțe nu poate revendica un drept de ședere derivat din cel al unui cetățean al Uniunii.

(¹) JO C 145, 14.5.2011.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 15 noiembrie 2012 (cerere de decizie preliminară formulată de Oberlandesgericht Düsseldorf — Germania) — Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G./Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

(Cauza C-56/11) (¹)

[Protecție comunitară a soiurilor de plante — Regulamentul (CE) nr. 2100/94 — Prelucrare — Obligația prelucrătorului de a furniza informații titularului protecției comunitare — Cerințe cu privire la momentul și la conținutul unei cereri de informații]

(2013/C 9/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberlandesgericht Düsseldorf

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G.

Pârâtă: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Oberlandesgericht Düsseldorf — Interpretarea articolului 14 alineatul (3) a șasea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui regim de protecție comunitară a soiurilor de plante (JO L 227, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 15, p. 197) și a articolului 9 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a derogării prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului de instituire a unui regim de protecție comunitară a soiurilor de plante (JO L 173, p. 14, Ediție specială, 03/vol. 17, p. 177) — Obligația prelucrătorului de a furniza informații titularului protecției comunitare — Cerințe cu privire la momentul și la conținutul unei cereri de informații care poate întemeia obligația de informare

Dispozitivul

1. Articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a derogării prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2605/98 al Comisiei din 3 decembrie 1998, trebuie interpretat în sensul că obligația de informare care revine unui prelucrător cu privire la soiurile protejate ia naștere atunci când cererea de informații care se referă la un anumit an de comercializare a fost prezentată înainte de sfârșitul anului respectiv. Cu toate acestea, o asemenea obligație poate exista în ceea ce privește informațiile referitoare la maximum cei trei ani de comercializare anteriori celui în curs, cu condiția ca titularul unei protecții comunitare a soiurilor de plante să fi prezentat aceluiași prelucrător o primă cerere privind aceleași soiuri în cursul primului an dintre anii de comercializare precedenți la care se referă cererea de informații.
2. Dispozițiile articolului 14 alineatul (3) a șasea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante coroborate cu cele ale articolului 9 din Regulamentul nr. 1768/95, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2605/98, trebuie interpretate în sensul că cererea de informații a titularului unei protecții comunitare a soiurilor de plante adresată unui prelucrător nu trebuie să conțină dovezile de susținere a indiciilor menționate în aceasta. În plus, faptul că un agricultor realizează cultivarea contractuală a unui soi protejat nu poate, singur, să constituie un indiciu că un prelucrător a efectuat sau intenționează să efectueze astfel de operațiuni asupra produsului recoltei obținut prin cultivarea de material de înmulțire din soiul menționat în vederea cultivării acestuia. În funcție de celelalte împrejurări ale cauzei, un asemenea fapt poate totuși permite să se constate prezența unui astfel de indiciu, ceea ce este de competența instanței de trimitere să verifice în litigiul cu care este sesizată.

(¹) JO C 145, 14.5.2011.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 15 noiembrie 2012 (cerere de decizie preliminară formulată de Finanzgericht Düsseldorf — Germania) — Pfeifer & Langen KG/Hauptzollamt Aachen

(Cauza C-131/11) (¹)

[Agricultură — Regulamentul (CEE) nr. 1443/82 — Articolul 3 alineatul (4) — Aplicarea regimului cotelor în sectorul zahărului — Cantitate excedentară de zahăr constatată de autoritățile unui stat membru cu ocazia unui control a posteriori efectuat la producător — Luarea în considerare a acestui excedent cu ocazia stabilirii producției definitive din anul de comercializare în care s-a constatat diferența]

(2013/C 9/16)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Düsseldorf